

அன்றைய நாள் தமிழீழத்திற்கு துயரம் தரும் நாளாய் விடிந்தது. அன்று காலைதான் ராஜன் எம்மைவிட்டுப் பிரிந்தான்.

முதல்நாள் மாலை, பண்டத்தரிப்பில் நின்ற போராளிகளைப் பார்க்கவந்த ராஜனிடம், எதிரியின் சிறியபடையணி ஒன்றின்மீதான சிறிய தாக்குதல் திட்டம் ஒன்றைக் கூறினர் கோபியும் தோழர்களும்.

எதிரியின் புதிய நில ஆக்கிரமிப்புக் கண்டு குமுறிக்கொண்டிருந்த ராஜன், உடனடியாக ஒப்புதல் தந்துவிட்ட. சிறிதாய்த் திட்டமிடப்பட்டிருந்த அந்தத் தாக்குதலுக்கான ஒழுங்குகள் இரவோடிருவதாக நடந்துமுடிந்தன.

திட்டம் மிகவும் சிறியதாகவும் கலப்பானதாகவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டதால், திட்டம்பற்றி அதில் நின்றவர்களைத்தவிர வேறு எவருக்குமே, எதுவுமே தெரியாது போய்விட்டது.

தனது படை வீரர்களை "யாழ்ப்பாணக் காடுகளில்" தேடிக்கொண்டிருந்தது சிறிலங்கா அரசு.

யாழ்ப்பாணத்தில் காடுகளைத் தேடிக்கொண்டிருந்தது உலகு.

தன் நண்பர்கள் சிலரையும் தன் கைவிரல்கள் இரண்டையும் இழந்தபின், மருத்துவமனையில் இருந்து, அந்தச் சண்டையில் தனது அனுபவத்தை மீட்டுக்கொண்டிருந்தான் ராஜன்.

இந்திய இராணுவக் காலம், அந்த இரும்பை உருக்காக உருவாக்கிய நாட்கள்.

இந்தியக் காலத்தில் ராஜனின் நாட்கள் வீரம் கெற்றந்த நாட்கள். அவன் நின்றபுடித்தது வெறும் அதிர்ஷ்டத்தினால் மட்டுமல்ல. வீரம், விவேகம், அவதானம், அன்புக்கிணிய எம்மக்களின் பாசம்- இவைதான் அவனைக் காப்பாற்றின.

யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கும் இராணுவ முகாம்கள் நிறைந்திருந்த காலத்தில் ராஜன் வந்துசேர்ந்ததும், இந்தியர்கள் பிரச்சினையை வேறுவிதமாகச் சந்தித்தார்கள். அவனது உறுதி இந்தியர்களைத் திணர வைத்தது.

அரைத்துக்கம் கலையாத அதிகாரைப் பொழுது, ஊரில் உள்ள நாய்கள் எல்லாம் குரைக்கத்தொடங்க, உடலில் உள்ள இரத்தம் எல்லாம் ஒன்றாகிச் சூடாகிப் பாயும்.

"டேய் தும்பன், வெற்றி, எழும்புள் கோடா!"

"ரங்கன்"

"அண்ணை நான் முழிப்புத்தான்."

"வெளிக்கிடுங்கோ..."

சிரிப்புத்தான் வரும். என்னத்தை வெளிக்கிடுவது? ஜீன்ஸ் போட்டபடி, கோல்சர் கட்டி

உய்யின் உறையம்

திட்டத்தின் வெற்றிப்பற்றிய வோக்கிச் செய்தியை எதிர்பார்த்தபடி காத்திருந்தான் ராஜன்.

கிளைமோர் சத்தம் கேட்டவுடன் கோபி... கோபி..... என்று கூப்பிட்டும் தொடர்பில்லாமல் போக,

"ராஜன் வழமையான ராஜனாய்" மாறிப் போனான். தலையில் காயத்துடன் கோபியைக் கண்டதும் அவன் வழமையான ராஜனாய் மாறிப்போனான்.

என்ன நடந்ததோ? இரவு கிளைமோர் வைத்தவர்கள் கவனமின்றி திறக்க எதிரி கண்டானோ? இல்லை எம்மவர் ஏதேனும் வேரக்கியில் மாறிக்கதைத்து விட்டனரோ? வேவுபார்த்தோர் தவறோ? வேறு யிழைக்கனோ?

கோபியின் அணியைச்சுழித்து எதிரிகள்.- தனி ஆளாய் உள்ளேயுருந்த ராஜன், எல்லோரை யும் பின்னுக்கு அனுப்பி நின்று அடிப்பட்டு..... அவன் வரவில்லை.

கணைல், கிங்ஸ்லி என்று எட்டுப் பேருடன் ஒன்பதாவது ஆளாய் ராஜனுடன் வரவில்லை.

ராஜன் இல்லை என்று செய்தி மெல்லப்பரவ அகிரந்து துடித்தது தமிழீழம்.

அவன்மீது கெளரவம் அன்பை வைத்திருந்த தலைவர், உயிராய்ப் பழகிய நண்பர்கள், அவனால் உருவான போராளிகள், அவனைக் காத்த மக்கள் என்று தமிழீழம் அழுது துடித்தது.

ராஜன் - நோயியோ நவம்பர்.

எங்கள்போராளிகளின் மனதில் நிறைந்து விட்ட இனியபுயல், இறுகிய பாறை.

அடிக்கடி ரவைகளால் தைக்கப்பட்டு, பிப்பட்டு, ரத்தம் கொட்டி, தழும்புகளால் நிறைந்த தேகம்.

அவனது மனம்மட்டும் தளரவில்லை; அது இறுகிப் பாறையாய் உருவாகியிருந்தது.

1987இன் ஆரம்ப ஆண்டு, ஓர் இருண்ட பொழுது. யாழ். பொலிஸ் விடுதியும், தொலைத் தொடர்புக் கட்டிடமும் கோட்டைக்குத் துணையாய் நிமிர்ந்து நின்றன.

அதைநோக்கி இருளோடு இருளாய் நகரும் புலிவீரர்கள்.

அதில் ஒருவனாய் ராஜன்.

தன்னை ஆயுதத்தைத் தான் பார்க்கமுடியாத காரினால்.

பின்னால் நிற்பவரின் மூச்சுக் கும்.

வியர்வையால் குவிக்கும் தேகம்.

தாசம் தண்ணீருக்காய் மட்டுமல்ல, அதற்கும் மேலாய், உயர்வாய்.

தாசம் தனிக்க உயிர்கொடுக்கத் தயங்காத வேகம், உறுதி.

இது எம் தாயகம். எங்கள் பூமி.

இங்கு அந்நியனுக்கு என்னவேலை?

இன்று வெல்வோம்.

அந்நியன் பாடம்படிப்பான்.

அக்காலத்தில் அவன் கரரைநகர் கடறி படைக் காவலரனை பொறுப்பாளன். அதற்கு முந்தைய சண்டையிலெல்லாம் தன் முந்தைய ஆழமாய்ப் பதித்திருந்தான். கிட்டண்ணை அவனைக் கவனித்து வைத்திருந்தார். இந்தச் சண்டைக்கென ராஜன் கிட்டண்ணையையால் விசேடமாக அழைக்கப்பட்டிருந்தான். ராதா அண்ணை தலைமையில் உள் முழைந்த குழுவில் ராஜனும்.

உள் முழைவோருக்கு குறுகியதாயும் வெளியில் நிற்போருக்கு நீண்டதாயும் அமைந்த இரவு விடிந்தபோது.....

றிய கவசங்கள். தொடர்ச்சியான முற்றுகைகள்- தொடர்ந்து தூக்கமற்ற இரவுகள்.

முற்றுகை ஒன்றிலிருந்து பாய்ந்தோடிக்கப்பட்ட வந்த நாளின் மறுநாட்காவை, ஒரு வாரக் சசகசப்புநீரக் குளித்துவிட்டு நொண்டிக்கொண்டுவந்தான். அன்புத்தோழனின் மடியில் ஈரம் ஊறிய காலை முள்ளெடுக்கக் கொடுத்தவிட்டு இருந்தவன் அப்படியே தூங்கிப்போனான், பாவம்.

எத்தகு நெருக்கடிகள் மத்தியிலும் உறுதி தளராத இரும்பு மனம், அதிகம் பேசாதவன். போரிக்களத்தில் பேசுவான் - உறுதியாய், தன்மைக்கேயுடன், சக போராளிகளை இவ்வுரு நிலையில் வைத்திருக்கும் நகைச்சுவையுடன்.

இந்தியச் சண்டையின் ஆரம்ப நாட்கள். எமது பொன்னாலைப் பனை வெளிகள் ஊடாக அந்நியப் பாடங்கள். அனுபவம் குறைந்த எமது வீரன் ஒருவனிடம் இயந்திரத் துப்பாக்கி, அவனது குடுகை உயர்ந்து மேலாய், மிக மேலாய், விளாசிப் போயின. இதைக்கண்ட ராஜன் "டேய்தம்பி ஆமி இன்னமுமபணயினை

டியபடி வெறு நிலத்தில் படுக்கை, தலைமட்டில் ஆயுதம் வைக்கவேண்டி விரித்திருக்கும் சாரத்தை எடுத்துச் சுருட்டி இடுப்பில் கட்டினால் சரி.

"சரி வெளிக்கிட்டாச்சு."

நாய்கள் குரைக்கும் சத்தம் நகர - நகர, அது இராணுவத்தின் நகர்வை நிழலாய்க் காட்டும்.

முன்படலை பிசெகென்று பின் வேலியால் பாய், காவில் நெருஞ்சி குத்தும். முந்த நான் வாங்கிய செருப்பு நேற்றைய ரவுண்டப்பில் தவறிப்போனது நினைவுக்குவரும்.

விரைவாய் சத்தமின்றி, சத்தமின்றி விரைவாய் அல்லது உள்ளே, ரவுண்டப்புக்கு உள்ளே.

ராஜன் அருகில் இருந்தால் அனைவருக்கும் நம்பிக்கை - எப்படியும் ரவுண்டப்பை உடைக்கலாம்.

"கட்டாயம் உடைக்கலாம், ஒருத்தரும் பயப்படாதேங்கோ"

"டேய் தும்பன் நீ முன்னுக்குப்போய் எத்தனை வாசனம் நிற்குதெண்டு பார். கண்டிட்டான் என்டால் அடியாமல்வராத"

"ரங்கனும் வெற்றியும் அங்காலபோய் அடுத்த சந்தையைப் பாருங்கோ. டேய் ரங்கன் ஐ 3 ரவுண்ட் தட்டுப்பாடு கம்மா அடிக்காத"

"தம்பி நீங்கள் என்ன கிறைண்டோ வைத்திருக்கிறீர்கள். பயப்படாதேங்கோ. என்னோடே நிலையங்கோ. நான் சொல்லக்கே கிறைண்ட அடிக்கவேணும்".

"அம்மா எல்லோரும் இதில் குவிக்க நிண்டால்தான்கட்டாயமாகணுவான். நீங்கள்பிள்ளையனைக் கட்டிக்கொண்டு உள்ளுக்குப் போங்கோ, இந்தாங்கோ கோப்பையையும் கொண்டு போங்கோ."

கொஞ்ச நேரத்தின் பின் கேட்கும்? வெடிச் சத்தங்கள் ஒயும்போது, தேத்தண்ணீர் கொடுத்த அம்மா "ஆர் பெத்த பிள்ளையனோ முருகா காப்பாத்து" என வேண்டிக்கொண்டிருக்கும்போது,

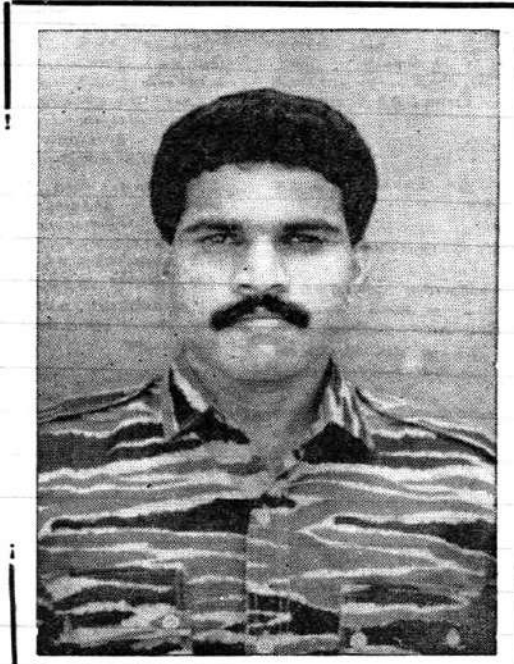
இரண்டு நோட்டுக் கடந்து நின்று வரும்ஆட்களிடம் சைக்கிள் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள் ராஜனும் அவனின் ஆட்களும்.

கிறைண்ட்டுள் வந்த சின்னப்பொடியன் "ராஜண்ணை நான் உண்மையாய் பயந்திட்டேன்; இனிப்பயப்படமாட்டேன். நான் அடிச்ச கிறைண்ட்டில் ஆமிசெத்திருப்பானோ?" என்று கேட்டுக்கொண்டிருப்பான்.

அவர்களின் அநேகமான நாட்கள் இப்படித்தான் விடியும்.

இன்னொரு காலவேளை, படுத்திருந்த வீட்டு ஒழுங்கையால் தெருவுக்குவர முன்னால் இராணுவ அணி. மற்றவர்கள் காணமுதல் ராஜன் கண்டுவிட்டான். "இண்டைக்குப்பொழுது குடாத்தான் விடிஞ்சிருக்கு, நான் இதில் வைச்சுத்தொடங்க்கிறேன், நீங்கள் இரண்டுபேரும் மற்றப்பக்கத்தரவை வாருங்கோ." இராணுவம் நிற்கும் செய்தியை அலாநியாய்ச் சொல்வதுடன், அந்தக்கணத்திலேயே திட்டமும், தாக்குதலும். எத்தகு சூழ்நிலைகள் மத்தியிலும் ஆபத்தை எதிர்கொள்ளக் கொஞ்சமும் தயங்காத செயலுறுதி - பல கட்டங்களில் ராஜன் சாவின் விளிம்பில் ஏறி நடந்து வந்துள்ளான்.

எமது மண்ணில் அந்நியன் சுத்திரமாய்த் திரிவதா? நிம்மதியாய் வாழ்வதா? என்று

ஏறேல்லை. கொண்டாஜி. பி. எம். ஜியை." ஆயுதம் கைமாற அந்நியர் தற்கெட்டு ஒருகிறார் கள். அந்தச் சண்டையும் ராஜனின் தொடையில் ஆழமாய் ஓர் குட்டுத் தழும்பினைப் பதித்து வைக்கிறது.

பொன்னாலையில் கால் கிழிந்து, இந்தியா வில் காயம் ஒழுங்காக மாறமுதல், நாட்டுக்கு என்று துடித்துப் புறப்பட்டு, மீன்பிடிப் படகில் தீவுக்குவந்து, இங்காலேவந்தால், எங்கும் இந்தியத் தலைகள், தடங்கள்.

"எங்கட ஆட்கள் எங்கே" என்று எல்லாச் சனத்தையும் கேட்டுத்திரிந்து சந்தித்தான்.

